

Ben Bir Sokak Lambasıyım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Ağustos 2021

Unutulmuş düşlerin yalancısıyım.
Ah, ben isli bir sokak lambasıyım
Beklediğim her an o köşe başında
Kimse dönecek köşeden
İçimde köçekler oynar da oynar sevincinden.

Lades dediğim her gece yandığımda
Âşık olup da karşı apartmandaki kıza
Her kar yağdığında
Nasıl da üşürüm
Düşer kırıklarım gövdemden
Düşün düşün sönmek de bilmem.

Unutulmuşluğum
Gayri meşru da değil özüm ve ruhum
Uyutulmuşluğumsa yalan.
Bir görevim var benim:
Aydınlatmaksı dünyayı ve sokağı
Ah, ne mukaddes bir unvan.

Hüzün geçidinde unutulmuş ışıklardan değilim
Ben İstanbul'un göbeğinde asil bir şehir neferiyim.
Muhالیf olduğumsa karanlık ve mum ışığı
Aydınlığıma müteşekkır
Adeta ruhu olan bir kul gibiyim
Kölesi olduğum yalnızlığın
Feri sönse de içimdeki
Dışımda bekleyenlere sözlerim.

Sunumu yangın
Sürümü yorgun
Surunda saklı hüzün ve ruhun
Afrası tafrası bitmek bilmez.
Bir methiye gibi dizerim ışıkları
İnce ince dokurum da okurum da gecenin saltanatı bitmez.

Ulemasıym göğün
Uhrevi bir ışıık olsaydım keşke
Nur olup da yağsaydım perde perde
Nazenindir gövdem ve kırılğan ve ince
Hele ki uykum gelip de açamazken gözlerimi
Lakin beklerler beni saatinde gitmeliyim
Bekletmem de sevdiğim kızı
Kara gözlerinde pırıltılar asla dinmez.

Efkârım.
Nazenin varlığım.
Ucu yanık mı yoksa yazdığım mektupların?
Ne fark eder ki?
Ben çoktan yanmışım
Çoktan yakmışım da ışığı
Yana yana ereceğim de bir gün hidayete.
Ne canlıyım ne cansız
Meali belki de bir ikaz
Her lambanın da ışığı özel ve kendine.
Beklerim tüm sevdiklerimi ışığımın gölgesine.